

Puy Griou

Foto: Mojca Furlan

Dvesto metrov nižje se je lesketalo drugo žrelo ognjenika, uokvirjeno v nevarno skalovje. Skoraj že v ravnini.

Le kdo bi pozabil francoske ravnine! Oranžnojantarije so odtenki nizkih strnišč na požetih poljih zrelega ječmena v zadnjem soncu in prvih okušanih večernega mraka.

Vulkan vrste »maar«. Brat skrivnostnega Maar Kadirja na Islandiji. V globokem kraterju plava temno jezerce. Izbruh ob razplinjenju, na stičišču magme in vrele vode, je v nastalo kaldero nagrmadil tekoče bogastvo.

Gladina jezera je mirna, gladka kot olje. Bledomodre barve, preprežena s temnozelenimi progami, vzdihujoče mrrra ob zlizanih pečinah. S Puy de Montchala se grezijo sestoji hladne hoste, ozaljšani z vresjem, prekritim s pršečo roso zgodnjih jutur v poletju.

Sozvočje simfonije in poezije samotne narave.

PUY GRIOU

Cheylade. Ogoleli zidovi Apchonske razvaline so kot mrtvi stražar nad kostonjavih krošenj polno dolino. Spletene kite trdoživnega rastlinstva razvajajo neurejene črede napol divjih koz, pisani metulji se igrajo v snopih poglavarja svetlobe.

Na od ljudi zapuščenih jezerih sva našla vodne lilije in lokvanje v gruči. Blizu mavrična kaskada kot ptica v letu seda na rečno samino. Prišla sva pod grebene Cantala. V tem pogorju ni več ponvastih kraterjev. Dogodki preteklosti so pisali drugačno pripoved.

Piramidasti stožec Puy Griou je kralj v svoji družini. Kot bat ga je pritisk lave izklesal v skalno trdnjavo. Takoj mi je šinilo oko po obzorju. Grbinastim tratam vulkanskih grebenov so preproge dežja podarile čisto, smaragdno lepoto.

Narava, zgodovina, literatura... in glasba. Preprosto neopazno, brez meja, se je vse zlilo v eno samo zgodbo.

In ko je mag čustev, veliki **Misha Katz**, igral Arenskega, so prastare platane v parku Castela des Ouldes vabeče šelestele v mehkobni francoski noči.

3600 kilometrov dolgo pot z avtom sva doživljala štiri-najst dni. Hrano in prenočišče so nama nudili preprosti, poceni in čisti vaški hoteli. Francija ni sramežljiva nevesta. Rada se pokaže željnemu iskalcu lepote, ki zna drseti po robu med manj vidno in vidno dušo dežele.

Macesni nad Klemenčo jamo

VERA PIPAL

Vi, macesni,
 tihi, resni
 kot stražarji
 tu stojite,
 se nikogar
 ne bojite.
 Zime ne in ne
 viharja,
 groma, strele –
 znanih pesmi,
 ki narava jih
 podarja.
 Na pomlad
 lepo zeleni,
 na jesen
 vsi pozlačeni,
 v snegu goli
 pod nebo
 svojo dvigate
 glavo.

Pod Strelövcem
 ste rojeni,
 ste najlepši
 manekeni –
 goli, zlati
 in zeleni.